

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608067119360/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

blakkede af Søvn, strakte han sig over Bordet på sine fede Arme, slugende Brynte i sløv Andagt ...

Steffan rejste sig, hans Blik søgte Fader. – Og dér stod han, slank, i sin midjesnævre, blå Skødefrakke, med sit brusende Kalvekros, klappende med smilende Mund ad den bukkende Thorlander.

Ja, ene var han, ene med sin Tro som med sin Fornægtelse! Nuet med alle dets ufødte Liv i Jærnets Vold! tilbedende dets unge Gud dér, bøgende sig i Jubel under hans Fod; Jærnets var Sejren! – og Livet: Barnet i dets gloende Bug! Hil dig, Brynte, hil!

Da – et Brøl som et Dyrs ... Thorlander ludede over Bordet, med de rødsprængte Øjne på en lille, sort Læderkugle, der rullede rundt i Blækgrøden – Finnekuglen, Finneskudder, som han under så bange Gebærder havde skjult på sit Bryst – i hans, i Jærnets største Øjeblik sprunget frem dérfra for alles Øjne ...!

Steffan svimlede, af Forfærdelse –: «Ordet ... til Døden! – Skoven, Natten, Kaos derude ... Finnens Skud mod Brynte, mod Susan, mod ham selv, mod dette Brug og dets »fjere« ... Det røde Jærn, den røde Ild, det røde Blod – og det sorte Skud derude! Den sidste, den mægtigste Gud, den glemte: Kronos, der åd sin egen Søn – som *han sine* Søner og Døtre ... Den endelige, sidste: Døden!

Brynte, askegrå, med gabende Mund – og Susanna med Hænderne klemte mod det blafrende Bryst – og gamle Thorlander ...

Steffan lo. I Jærnets Tjener, *kender* I ej jer Herre! Se dog hans Tegn: Pilen, der peger mod Jorden, dens Magnet!

Usomt, som brændte han sig, og vilde han forvare det brændende Kul i sit Hjærte, greb Thorlander Kuglen og stak den ind på sit Bryst, stirrende vildt, som i Trussel, i Bøn, på Ansigterne rundt om sig, på Skyggerne bag dem.

»Bjærgets sidste Patron? – Ja, kanhænde!

– Men – dér lo alt Susanna, himmelhøjt, med Ansigtet endnu vådt af Tårer, med Hænderne klamrede i Bryntes Arm, ad den tykke Patron Fredrik Gasslander, »Bas-Fre'tek« kaldet for sin Sangeirøst.

I Skæret af de nys komne Lys, med det blussende Ansigt smilende fra Kindskæg til Kindskæg, den tredobbelte Hage gyngende i Fadermorderne, de blå Frakkeskoder spille i de ringsmykte Hænder og Benene i de chokoladefarvede Buxer piruetterende under den blomstrende, gule Silkevest – dansede Herren til fem, over Ovnkransen